

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců JUDr.Jitky Hroudové a Mgr.Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **DUKAS KV s.r.o.** se sídlem Otovice, K Panelárně 172, IČ 25248251 v řízení zastoupeného Mgr.Michalem Burešem, advokátem se sídlem Karlovy Vary, Bělehradská 14 proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí** se sídlem Praha 10-Vršovice, Vršovická 65, řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.4.2010, čj: 32831/ENV/10,790/530/10/Zm

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.4.2010, čj: 32831/ENV/10,790/530/10/Zm, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 26.3.2010, čj: ČIŽP/43/OOH/SR01/1002442.003/10/ZFJ, kterým byla žalobci udělena pokuta ve výši 50.000,-Kč.

Žalobce nejprve shrnul průběh správního řízení a konstatoval, že porušení zákona o odpadech shledala Inspekce v těchto skutečnostech:

- v provozovně žalobce se nacházel v době kontroly velkoobjemový kontejner – Kontejner A - na shromažďování směsného komunálního odpadu, který byl v době

kontroly naplněn odpadem tvořeným z kartónového papíru, plastových pásek, igelitů, odřezků dřevotřísek,

- v provozovně žalobce se nacházel ještě jeden kontejner – Kontejner B – ve kterém bylo v době kontroly několik kusů plastových pásek a jeden kus PET lahve.

Ke způsobu nakládání s odpady uvedl žalobce, že velkoobjemový Kontejner A mu slouží na uchování odpadů, který vzniká při výrobě dřevěných a plastových oken. Do tohoto kontejneru sváží žalobce pevné odpady (papír, plast a dřevo) z jednotlivých úseků výroby, které pak následně, stále ve svém výrobním areálu, třídí na jednotlivé druhy odpadů a umisťuje do jednotlivých speciálních kontejnerů určených na tyto odpady. Žalobce je přesvědčen, že uvedeným postupem zákon o odpadech ani jiný právní předpis neporušuje, neboť není stanoven žádným zákonem ani jiným předpisem postup pro shromažďování odpadů a jejich vytrídění v rámci vnitřního výrobního procesu a původci odpadu tak není zakázáno uspořádat výrobní proces a na něj navazující shromažďování odpadů tak, že původce nejdříve odtransportuje odpad ze všech stanovišť výroby na jedno místo a následně je roztrídí na jednotlivé druhy. Nesouhlasí se závěrem žalovaného i ČIŽP, které v postupu žalobce spatřují porušení ustanovení § 16 zákona o odpadech a domnívají se, že shora popsáný postup představuje jeden ze způsobů využívání odpadů dle přílohy č. 3 zákona o odpadech, kód způsobu využívání odpadů R5, k němuž je třeba získat „rozhodnutí krajského úřadu k provozování zařízení“ podle ustanovení § 14 odst. 1 zákona o odpadech. Žalobce ale tvrdí, že v řízení nebylo prokázáno, že by žalobce takovým způsobem využíval, tedy že by z odpadu znovu získával anorganický materiál. Dle ČIŽP ale zákon o odpadech neumožňuje původci odpadů jakékoliv dotřídění jednou již shromážděných a soustředěných odpadů. Pokud jde o druhý důvod konstatoval žalobce, že v Kontejneru B se skutečně v době kontroly nacházelo několik kusů plastových pásek a jeden kus PET lahve, ty však byly znečištěné a proto neseparovatelné.

Žalobce tedy namítá, že mu žádný právní předpis nezakazuje uspořádat výrobní proces a na něj navazující shromažďování odpadů tak, že původce nejdříve odtransportuje odpad ze všech stanovišť výroby na jedno místo a následně jej roztrídí na jednotlivé druhy do příslušných kontejnerů. Žalobce je přesvědčen o tom, že odůvodnění je neurčité, že se žalovaný nevypořádal s tvrzením žalobce, že jeho způsob nakládání s odpady před jejich roztríděním nepředstavuje činnost, kterou by bylo možné subsumovat pod ustanovením § 16 odst. 2 zákona o odpadech. K té části odůvodnění, ve které žalovaný uvedl, že „závažnější problém vzniká tím, že jednotlivé promísené odpady se vzájemně ovlivňují svými vlastnostmi. Může docházet k jejich kontaminaci a zvyšování objemu nebezpečných odpadů a tím další náklady na bezpečné odstraňování. Znehodnocené odpady nelze dále využívat a zvyšuje se jejich objem na skládkách“. K tomu žalobce uvedl, že žádný z odpadů v Kontejneru A neměl povahu nebezpečného odpadu, což ani nevyplývá ze závěru ČIŽP, ale že se jednalo o tuhé odpady (papír, plast a dřevo), které se nemohly vzájemně kontaminovat. Jejich následné třídění do příslušných kontejnerů tedy umožňovalo jejich recyklaci a odpad rozhodně nekončil na skládce jako kontaminovaný nebezpečný odpad. Ze žádného důkazu provedeného v řízení nevyplývá, že odpady v Kontejneru A se vzájemně kontaminují a jsou nebezpečné. Není patrné, z čeho žalovaný tento závěr učinil.

Žalobce dále namítal, že odpad nevyužívá způsobem dle přílohy č. 3 zákona o odpadech kód R5, tedy že znovu nezískává anorganický materiál a proto nespadá jeho činnost pod nakládání s odpady upravené v této části zákona a že takový závěr ČIŽP nebyl opřen o

žádný z provedených důkazů. S touto námitkou se ale žalovaný žádným způsobem nevypořádal.

Žalovaný se ale nevypořádal ani s tím, že žalobce nesouhlasil se závěrem ČIŽP o tom, že v roce 2009 nepředal žádné plastové nádoby k likvidaci a poukazoval na důkazy předložené v řízení (evidenci odpadů).

Žalobce také nesouhlasil se závěrem ČIŽP, že se neřídil povinností stanovenou v § 11 odst. 1 zákona o odpadech, tj. že přednostně nevyužívá odpad před jeho odstraněním a poukazoval na odst. 2 téhož ustanovení, dle něhož je vznik takové povinnosti vázán na to, zda v daném čase a místě existují technické nebo ekonomické předpoklady pro její splnění a postupuje-li se v souladu s plány odpadového hospodářství, přičemž dle žalobce tato kritéria v daném případě naplněna nejsou a touto otázkou se ČIŽP v rámci správního řízení nezabýval. Ani s touto námitkou se žalovaný nevypořádal. Žalobce také ve svém vyjádření (doplnění odporu) navrhoval důkazy ke svým tvrzením stran produkce odpadu. Žádný z důkazů ČIŽP neprovedla, aniž zdůvodnila, proč. Ani žalovaný se s touto námitkou opět žádným způsobem nevypořádal.

Žalobce pak dále namítá, že pokud jde o obsah Kontejneru B, jednalo se o znečištění a tudíž nerecyklovatelný odpad a z toho důvodu jej žalobce neseparoval. Pokud se tímto jednáním skutečně dopustil porušení zákona o odpadech, pak má za to, že intenzita tohoto porušení je velmi nízká z důvodu obsahu a k této skutečnosti by mělo být přihlédnuto při úvaze o výši uložené pokuty. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil včetně rozhodnutí ČIŽP, případě in eventum pokutu zmírnil na částku 3.000,-Kč.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že původce odpadů je povinen třídit odpady v místě jejich vzniku. Nelze shromažďovat různé druhy odpadů do jednoho kontejneru a následně je roztřídovat. Taková činnost je v rozporu s filosofií zákona o odpadech. Z příložené fotodokumentace je patrné, že odpady, které byly soustředěny do zjištěných kontejnerů, by bylo velice těžké znovu roztřídit a předat k dalšímu využití. Jednotlivé složky se vzájemně ovlivňují a dochází k jejich znehodnocení, tím již není možné je dále využít. Tento způsob nakládání s odpady odporuje zákonu a nelze jej tolerovat. Z evidence odpadu vyplývá, že jen nepatrné množství odpadů bylo předáno k materiálovému využití.

K bodu IV. žaloby uvedl, že zákon č. 185/2001 a prováděcí vyhláška č. 283/2001 Sb. v ustanovení § 5,6,7 stanovují, že odpady lze shromažďovat podle jednotlivých druhů a kategorií do sběrných nádob v místě vzniku a následně je přemísťovat do dalších shromažďovacích prostředků odděleně před další expedicí. Zákonem stanovená pravidla neumožňují, aby odpady byly shromažďovány jako směsi různých druhů odpadů. Povinnosti původce odpadů dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f zákona č. 185/2001 Sb. je odpady zabezpečit před jejich nežádoucím znehodnocením, odcizením nebo únikem. V daném případě původce nakládal s odpady tak, že došlo k jejich znehodnocení. Důkazní prostředky shledal ve fotodokumentaci a ze šetření ČIŽP.

Žalobce si § 11 zákona č. 185/2001 Sb. vztahuje ke své činnosti tak, že jeho povinností nebylo třídit jemu vzniklé odpady. Žalovaný poukazuje na to, že je tomu naopak, neboť odpadní papír, plasty i dřevo mají stanoveny dobré podmínky pro další využívání. Existuje dostatečná síť zpracovatelů těchto odpadů. Pokud chtěl žalobce nakládat s odpady

odlišným způsobem, než jak to stanovují předpisy v oblasti odpadového hospodářství, musel by mít k této činnosti povolení příslušného správního úřadu. Z uvedeného vyplývá, že je v možnostech žalobce plnit povinnosti uvedené v ustanovení § 16 zákona č. 185/2001. Porušení povinností vyplývajících ze zákona bylo prokázáno.

K bodu V. žaloby uvedl, že výše uložené sankce byla stanovena úměrně k danému zjištění. Nevybočuje z mezí, které jsou určeny pro dané porušení zákona a závažnosti protiprávního jednání. Žalobce nebyl postižen přísněji, než ostatní subjekty sankcionované za stejné nebo podobné jednání.

K jednání soudu se žalobce po předchozí omluvě nedostavil a zástupkyně žalovaného setrvala na dosavadním stanovisku, na které odkázala. Současně zdůraznila, že žalobce v průběhu celého správního řízení neprokázal, jakým způsobem odpad, který byl shromážděn v jednom kontejneru třídí, nemá žádné sběrné nádoby, do kterých by bylo možno rozdělený odpad uložit. Má za to, že obrana je účelová.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 17.2.2010 proběhla kontrola v provozovně žalobce na adrese Ostrov, Nádražní 367. Předmětem kontroly bylo dodržování zákona č. 185 o odpadech kontrolovanou osobou. Bylo konstatováno, že společnost se zabývá výrobou, prodejem, montáží a likvidací dřevěných euro oken, plastových a hliníkových oken, dveří, vnitřních a venkovních parapetů, garážových vrat, žaluzií apod. Na českém trhu působí od roku 1991, zaměstnává 70 zaměstnanců, výroba probíhá v pronajatých prostorech, vozový park je servisován smluvně a stravování pro zaměstnance je zajišťováno dodavatelsky. Kontrola byla učiněna se závěrem, že skutečnosti zjištěné při kontrole považuje ČIŽP za porušení zákona o odpadech, konkrétně porušení povinnosti uvedené v ustanovení § 16 odst. 3 a porušení povinnosti uvedené v § 16 odst. 1 písm. e zákona o odpadech.

Proti protokolu o kontrole podal žalobce námitky a konstatoval, že se firma zabývá výrobou oken a dveří, montážní práce zajišťuje formou dodavatelských prací. Proto nikdy nepoužívala a nepoužívá pro vlastní potřeby výrobek montážní na Soudafoam FR, jehož obal je pro použití zařazen do kategorie nebezpečný odpad. Z toho důvodu nevykazovala společnost nakládání s nebezpečným odpadem, protože toto povolení měla od roku 6.5.2009. O povolení požádali MV Ostrov, neboť v roce 2008 jim byla omylem zařazena likvidace obalů od vodou ředitelných barev do kategorie nebezpečný odpad. Zmiňované obaly, které uvádí protokol, jsou ukládány až od roku 2010 a že neporušil zákon o nakládání s nebezpečným odpadem uvedený v ustanovení § 16, neboť odpad ani nevlastnil ani s ním nemanipuloval a navíc nedochází k separaci odparu a kontejner neopouští areál závodu a slouží pouze k přepravě odpadů v areálu. Pokud jde o druhý kontejner, PET láhev a plastové pásky tam mohl hodit některý z kolemjdoucích zaměstnanců. Pokud jde o piliny v kontejneru uváděné, ty byly před tím použity jako posyp cesty v areálu a tím nevhodné k dalšímu zpracování. Jinak firma zpracovává piliny pro vlastní potřebu.

Dne 2.3.2010 Česká inspekce životního prostředí vydala příkaz o uložení pokuty ve výši 50.000,-Kč za správní delikt dle § 66 odst. 5 zákona č. 185/2001 Sb. o odpadech, kterého se účastník řízení dopustil tím, že neshromažďoval odpady utříděné podle jednotlivých druhů a kategorií. Během fyzické kontroly shromažďovacích prostředků účastníka řízení dne

17.2.2010 byla v areálu provozovny ve velkoobjemovém kontejneru o objemu cca 10 m³ nalezena směs odpadů, tvořená převážně z kartónových papírů, plastových pásek, igelitů, odřezků dřevotřísky z výroby. V jiném velkoobjemovém kontejneru na shromažďování komunálního odpadu se nacházely odpady dřevního prachu, plastové pásky, igelitové pytle a PET láhev. V tomto jednání je spatřováno porušení povinnosti stanovené v § 16 odst. 1 písm. e) zákona. V odůvodnění uvedla k činnostem tvrzeným žalobcem ČIŽP, že činnost popsaná ve vyjádření jako „další třídění“ kartonů, igelitů apod. ze zákona definována jako jeden ze způsobů využívání odpadů (příloha č. 3 zákona, kód způsobu využívání odpadů R5). K provozování této činnosti je nutné být držitelem „rozhodnutí krajského úřadu k provozování zařízení“ dle § 14 odst. 1 zákona. Tímto povolením ale žalobce nedisponoval. Konstatoval také neodůvodnitelně vysoké množství předaného komunálního odpadu k poměru k separovatelným složkám (papír, plast) v roce 2008, kdy účastník dle hlášení o produkci a nakládání s odpady předal 35,28 tun komunálního odpadu proti 0,9 tun odpadu kat.č.150101 papírové a lepenkové obaly a 0,404 tuny odpadu kat.č.15 01 02 plastové obaly, v roce 2009 pak předal 19,4 tun komunálního odpadu oproti 2,4 tun odpadu kat.č. 15 0101 papírové a lepenkové obaly. V roce 2009 nebyl vykázán účastníkem řízení žádný odpad kat. č. 15 01 02 plastové obaly. Netříděním odpadu nedošlo k přímému poškození životního prostředí (odpady byly v konečné fázi předávány oprávněné osobě). Odpady je však nutné třídit z hlediska bezpečného nakládání s nimi a z hlediska dalšího možného využití.

Proti příkazu o uložení pokuty podal žalobce odpor, na základě kterého dne 26.3.2010 vydala Česká inspekce životního prostředí rozhodnutí, kterým uložila žalobci pokutu ve výši 50.000,-Kč ze stejných důvodů jako v uvedeném příkazu. V odůvodnění je konstatováno, že podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) je původce odpadu povinen shromažďovat odpady utříděné podle jednotlivých druhů a kategorií a že zákon nezná pojem dočasný jednotný kontejner pro tuhý odpad a ani jemu podobný. Společně shromažďovat jednotlivé druhy a kategorie odpadů lze pouze na základě souhlasu místně příslušného orgánu státní správy v souladu s ustanovením § 16 odst. 2 zákona. Netříděním využitelných složek se neúměrně zvyšuje množství odpadu ukládaného na skládky.

O odvolání žalobce, jehož obsah je v podstatě shodný s námitkami uvedenými v podané žalobě, rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým zamítl odvolání a napadené rozhodnutí potvrdil. Poté, co shrnul dosavadní průběh správního řízení, konstatoval, že postup kontrolního orgánu shledal v souladu se zákonem. Námitky účastníka správního řízení uvedené v odvolání považoval za nesmyslné, v rozporu s filozofií zákona č. 185/2001 o odpadech. Konstatoval zjevnou ignoranci základních povinností vyplývajících původci ze zákona o odpadech. Žalobce nesplnil základní povinnosti původce stanovené v § 16 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech. Nepřipustil správnost postupu žalobce, který odpady soustřeďoval do jednoho shromažďovacího prostředku a následně znovu třídil. Tímto způsobem dle žalovaného vznikají více náklady na dotřídění. Navíc jednotlivé promísené odpady se vzájemně ovlivňují svými vlastnostmi a může docházet ke kontaminaci a zvyšování objemu nebezpečných odpadů a tím další náklady na bezpečné odstraňování. Připustil, že existuje možnost netřídění odpadů, ale to musí být na základě povolení příslušného správního úřadu k netřídění u situace, kdy je to nutné s ohledem na následný způsob využití nebo odstranění odpadů nebo třídění mimo oddělené shromažďování. Tato situace ale u žalobce nenastala a souhlas nebyl příslušným správním úřadem vydán. Doporučil, aby se účastník důsledněji zabýval problematikou svého odpadového hospodářství a vyžadoval od zaměstnanců dodržování povinností, které mu ukládá zákon. Odvolací orgán při posuzování výše uložené sankce se zabýval všemi argumenty uvedenými v odvolání a

uvedl, že sankce uložená za zjištěné protiprávní jednání s ohledem na množství nalezených odpadů, nesrovnalosti nakládání s odpady a způsoby nakládání s odpady zavedené u účastníka správního řízení, je úměrná tomuto stavu. Pokuta je tedy přiměřená.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době podání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 57 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení důvodnosti žalobních námitek vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 185/2001 Sb. je původce odpadů povinen shromažďovat odpady utříděné podle jednotlivých druhů a kategorií,

Podle odst. 2 pokud vzhledem k následnému způsobu využití nebo odstranění odpadů není třídění nebo oddělené shromažďování nutné, může od něj původce upustit se souhlasem místně příslušného orgánu státní správy s navazujícími změnami v kompetencích.

Podle § 66 odst. 5 pokutu do výše 1 000 000 Kč uloží příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností nebo inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která poruší jinou povinnost stanovenou tímto zákonem nebo povinnost uloženou rozhodnutím na základě tohoto zákona.

Příloha č. 3 zákona o odpadech pod kódem R5 zahrnuje pod způsoby využívání odpadů: Recyklace/znovuzískání ostatních anorganických materiálů.

Podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech lze zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů provozovat pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je udělen souhlas k provozování tohoto zařízení a s jeho provozním řádem (dále jen "souhlas k provozování zařízení"). V řízení předcházejícím vydání tohoto rozhodnutí musí krajský úřad posoudit všechna zařízení, která s těmito činnostmi souvisejí. Souhlas k provozování skládek nebezpečných odpadů se uděluje na dobu určitou, nejvýše na 4 roky. Doby platnosti souhlasu krajský úřad prodlouží na základě žádosti provozovatele skládky nebezpečných odpadů vždy nejvýše na další 4 roky, pokud jsou splněny podmínky a plněny povinnosti při provozování skládky stanovené tímto zákonem a prováděcím právním předpisem.

Základní otázkou je, zda žalobce postupoval v souladu se zákonem o odpadech, když tvrdí, že do kontejneru A. sváží pevné odpady (papír, plast a dřevo) z jednotlivých úseků výroby, které pak následně, stále ve svém výrobním areálu, třídí na jednotlivé druhy odpadů a umísťuje do jednotlivých speciálních kontejnerů určených na tyto odpady.

Takto vznesenou námitku soud neshledal důvodnou, neboť, ačkoli to není výslovně uvedeno, ze zákona o odpadech vyplývá, že jakýkoliv předmět, který je z rozhodnutí původce odpadů považován za odpad, má být uložen, vytríděn dle druhu odpadu, již v okamžiku jeho vzniku. Pokud jde, jako v tomto případě, o odpady, které jsou různého druhu, mají být tříděny samostatně, a to již od počátku, neboť si lze jen velmi obtížně představit situaci, kdy následně je netříděný obsah kontejneru, který byl v rámci prováděné kontroly v této věci vyfotografován, tříděn do jednotlivých a samostatných nádob. Lze navíc souhlasit se

žalovaným, že se jednotlivé promísené odpady vzájemně ovlivňují svými vlastnostmi, v důsledku čehož nelze takto znehodnocené odpady dále využívat.

Je nepochybné, že původce odpadů, který jednotlivé předměty, k nimž dal najevo, že jsou odpadem, „zatímně“ ukládá na jedno místo, tak jako tomu bylo u žalobce, vystavuje se nebezpečí, že v okamžiku, kdy nestihne odpad vytrídít a proběhne u něj kontrola, může být sankčně postižen, neboť prokazatelně v době provádění kontroly tento odpad vytríděn nebyl. Žalobce ani v průběhu správního řízení ani v řízení před soudem neprokázal, že následně k třídění odpadu došlo. Zdá se velmi nepravděpodobné, že ke shromáždění odpadu na jedno místo došlo pouze jednorázově po nějakou relativně velmi krátkou dobu, neboť v takovém případě by musely být na místě prostory či nádoby, ve kterých by alespoň z části byl odpad uložen. Skutečností zůstává, že by se tento způsob třídění značně prodražil, neboť další následné třídění by bylo spojeno se vznikem dalších nákladů, které by v případě třídění odpadů rovnou po jejich vzniku nikdy nevznikly. K pochybnostem o následném třídění odpadů žalobcem přispívá i fakt, že množství žalobcem vyprodukovaného směsného odpadu, např. v roce 2009, velmi výrazně, až desetinásobně, převyšuje odpad plastových obalů a odpad papírových a lepenkových obalů.

Jak vyplývá i z ustanovení § 16 odst. 2 zákona o odpadech jsou původci odpadů povinni odpady třídit. Pouze v případě, že by vzhledem k následnému způsobu využití nebo odstranění odpadů nebylo třídění nebo oddělené shromáždění nutné, může od něj původce upustit se souhlasem místně příslušného orgánu státní správy s navazujícími změnami v kompetencích. Žalobce v podané žalobě namítl, že se na něj toto ustanovení nevztahuje, neboť jeho způsob nakládání s odpady před jejich roztríděním nepředstavuje činnost, kterou by bylo možno pod toto ustanovení subsumovat. K takto obecně vznesené námitce soud znovu poukazuje na to, že § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 185/2001 Sb. výslovně stanovuje povinnost původce odpadů shromáždovat odpady již utříděné podle jednotlivých druhů a kategorií, z čehož dle soudu vyplývá, že jakýkoliv předmět, který je z rozhodnutí původce odpadů považován za odpad, musí být před uložením vytríděn dle druhu a kategorie odpadu, a to již v okamžiku jeho vzniku. Pokud tak původce odpadů nečiní, dostává se do rozporu se zákonem o odpadech. Žalovaný tedy správně odkázal na ustanovení § 16 odst. 2 zákona o odpadech, neboť pouze v případě, že by žalobce disponoval souhlasem místně příslušného orgánu státní správy, nevztahovalo by se na něj ustanovení o sankcích za porušení zákonné povinnosti shromáždovat odpady již utříděné.

Žalobce v podané žalobě namítá také nepřiměřenost pokuty s ohledem na zjištění ČIŽP ohledně obsahu kontejneru B, přičemž žalobce nerozporuje složení odpadů, tak jak je v kontejneru B zjistila ČIŽP. Proto soud považuje za nutné uvést, že ČIŽP uložila jednu pokutu za nesprávné uložení odpadů v kontejnerech A i B, a to při samé dolní hranici sankčního rozpětí, když zákon o odpadech umožňuje uložit pokutu až do výše 1 000 000,- Kč. Ze shora uvedeného vyplývá, že žalobce svým jednáním povinnosti dané zákonem o odpadech porušil, když netřídil odpady dle jednotlivých druhů a kategorií tak, jak je shora uvedeno, a proto žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když přistoupil k potrestání žalobce a pokutu mu uložil.

Nelze přehlédnout, že žalobce v podané žalobě žádal, aby soud rozhodnutím, pokud dospěje k závěru, že je rozhodnutí v souladu se zákonem, změnil výši uložené pokuty tak, že by žalobci byla uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč.

Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

V daném případě byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč, přičemž za uvedené porušení povinnosti mohla být uložena až pokuta ve výši 1 000 000,- Kč. Vzhledem k tomu, že žalobce jako důvod moderace pouze obecně uvádí, že pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši, kterou ale nijak neprokazuje, nelze v této věci dovodit splnění zákonem stanovených podmínek pro moderaci.

Jak vyplývá z citovaného ustanovení, moderace přichází v úvahu tehdy, je-li uložena pokuta zjevně nepřiměřená. Při úvaze o tom, zda v konkrétním případě jde o sankci zjevně nepřiměřenou je nutno přihlédnout ke všem okolnostem daného případu. Kromě charakteru jednání, za něž je pokuta ukládána (viz výše) nelze nepřihlédnout i k zákonem stanovené možné maximální výši pokuty, kterou je mimo jiné vyjádřena i závažnost protiprávního jednání. Pokud by k této maximální sazbě nebylo přihlíženo, ztrácela by právní úprava v tomto směru smysl, neboť by nebylo možno zákonem stanovené rozpětí využít z důvodů tvrzených nedostatečných majetkových poměrů. Proto soud při svém rozhodování vzal zákonem stanovenou sazbu v úvahu. Protože pokuta byla uložena v jedné dvacetině této sazby, dospěl soud k závěru – s přihlédnutím k charakteru protiprávního jednání žalobce – že nejde o pokutu zjevně nepřiměřenou. Žalobce navíc své tvrzení o zjevné nepřiměřenosti pokuty nijak neprokazuje.

Městský soud v Praze tedy po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem v důsledku krácení práv žalobce. Proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. v plném rozsahu zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné prokazatelné náklady nedoložil a nepožadoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. dubna 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á , v.r.
předsedkyně senátu